

Дамян Дамянов

Когато си помисля, че и ти...

Когато си помисля, че и ти
ще си отидеш някой ден от мене
и подир тебе пътните врати
ще се полюшват празни и студени,
и небесата ще се вкаменят,
и птиците от скръб ще остаряят,
а аз ще стана празен кръстопът,
по който само ветрове ще веят,
едно небе ще смазва моя гръб,
в гърдите си ще нося тежък камък
и хорските усмивки ще са скръб –
когато си помисля, че те няма.
Когато си помисля... Не, не, не!
Но ти си тук – усещам те във здрача.
Заспивайки на твоите колене
ще се насмея и ще се наплача...
Сърцето ми събрано на юмрук
полека се отпуска в твоите пръсти.
Да, ти си тук! Усещам, че си тук
по утрото, което пак възкръсва.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8684>]